

UN FUTBOLISTA QUE SE'N VA

Kempes: el darrer tren

El jugador de futbol Mario Kempes, que fou estrella del València i que ara formava part de la plantilla de l'Hèrcules d'Alacant, se n'ha anat a Àustria, en busca de millors condicions econòmiques. Abans, féu aquestes declaracions.

J. B.

El matí era fresc. Estranyament fresc per a Alacant. Era un matí de comiat. Divendres. Darrer entrenament de Mario Kempes amb l'Hèrcules. Al següent dilluns ja eixia cap a Àustria i, amb ell, l'últim ídol de l'afició herculana, després d'anys sense que aquesta s'identificàs amb cap jugador, abandonava terres alacantines camí d'un futur econòmic lluent. L'Hèrcules no podia assolir les condicions econòmiques —40 milions de pessetes per al jugador a canvi dels 7 que rep ara— que feia el club centroeuropeu i amb una mostra de bona voluntat el deixava anar-se'n al Wiener Sport Club austríac.

—¿Podrem parlar amb Mario?

—No ho sé, està fart d'entrevistes. Per ací han passat la televisió basca, la TV3 i, a banda, s'ha convocat una roda de premsa fa dos dies per a tots els mitjans de comunicació.

Així de negre ens presentava el panorama el preparador físic de l'Hèrcules, Carlos Arsenal.

—De totes formes passeu divendres, mitja hora abans de l'entrenament.

I allí estaven. Un Camp de Sant Blai trist, i amb la típica gelor dels estadis buïts, ens esperava.

—Espereu-vos un moment —ens deia Arsenal fent-nos l'ullet— que ara està amagat. I amb un mig somriure ens donava a entendre algun «vici» ocult o qualsevol superstició del jugador argentí. Moments després apareixia Mario. Franc, cordial, amable com sempre i fent honor a la seua fama de bon xicot, de la qual gaudeix, fins i tot, entre els seus veïns del Polígon de Sant Blai.

Kempes, en la seua etapa al València CF.

—Quan arribares a l'Hèrcules ¿estaves convençut que tornaries a rendir?

—Bé, potser no. Estava convençut de poder tornar al futbol d'onze, però és veritat que no ho estava de tornar a ser el de sempre i de rendir del tot. Malgrat tot, tinc una gran confiança en mi mateix i estic molt content del resultat.

—¿Què és més còmode, ser la figura de l'equip, o ser un més en un bloc de qualitat?

—És igual. El que importa és el treball personal. Per damunt de tot hi ha

una cosa clara; no hi ha figures si no corren tots.

—¿Quines diferències trobes entre el davanter llatí i el centroeuropeu, tipus Krankl?

—Jo no en parlaria, del davanter llatí. Hi ha clares i evidents diferències entre el davanter sud-americà i l'europeu, però dins d'aquest últim tipus la forma de jugar és pràcticament semblant en tot Europa.

—¿Què es pensa quan a hores d'ara t'aplaudeixen en camps com el de Bilbao, on tradicionalment es xiulava als jugadors estrangers?

—No hi ha dubte que l'ovació de diumenge passat a Bilbao és la satisfacció més gran que he rebut la present temporada. Quan en un camp t'aplaudeixen com si haguesses marcat tres gols sense haver-ne marcat cap, això et fa pensar que, com a esportista i persona, estàs en el bon camí.

—¿Resten il·lusions quan s'ha guanyat una Recopa d'Europa, una Supercopa i una copa del món, o bé et limites a viure de records?

—¿Clar que en resten! Un esportista el que fa es posar-se un límit. En aquest cas és l'octogonal austríac, i cal estar entre els quatre primers per tornar al Wiener Sport Club, a la primera divisió austríaca.

—¿És el Wiener la repetició d'allò que va passar ací amb el Levante i Cruyff?

—No, no crec. El Wiener és un equip de solera, que ha passat per un mal moment. No es tracta de fer un equip nou, sinó de refer una cosa que ja existia.

—¿És el darrer tren, Mario?

—Potser és l'últim. Per ara he signat per dos anys de contracte. De totes formes pense que, entrenant bé, a banda el temps del contracte, puc seguir un parell d'anys més.

Al fons se sentia la veu del preparador físic que, en escoltar la darrera resposta de Kempes, volia fer força en allò d'entrenar bé:

—Si es prengües les coses amb un poc més de serietat podria jugar cinc anys més.

Mario se'l mira, i amb cara de bon xicot,riu. Que tingues sort. Del València, horror, no en vol ni parlar. □